

Леона Ловре II-4

Основна школа "Јован Миодраговић"

"Чудесни подвизи Азбучка Првог", Дејан Алексић

На самом почетку морам нешто да вам признам. Након читања ове књиге схватила сам да је баш Дејан Алексић мој омиљени писац за децу. Пре ове прочитала сам и друге његове књиге, свака од њих је подједнако лепа, али хајде да сада причамо о "Чудесним подвизима Азбучка Првог".

Ухххх... Читање је било напето. Свако слово носило је нови догађај, који сам ја са нестрпљењем чекала. Чак сам и размишљала о томе шта је следеће што може да се деси. Заправо, јако је важно да знате - Дејан Алексић у овој књизи пише о неписменом цару. Не можете ни да замислите какав је цар то био, па још неписмен, али на крају се испостави да је прави "цар", како ми знамо да кажемо када неко испуни наша очекивања. Због своје неписмености упадао је у разне неприлике, попут ових: због лажног ковчега са словима цар је дао највреднијег коња и пуну врећу злата, због тога што није умео да чита изгубио је теглу слатког од купина, због лажног акробате и његове игре успели су да му украду круну, а сваки пут је схватио да је погрешно тек када је све било готово. Почео је да схвата да због тога што је неписмен много тога губи и пропушта у животу. Чак му је и баба говорила да је срамота што је неписмен. У описмењавању много му је помогао и учитељ од учитеља, који је био стар, али јако mudar, јер је живео у селу у коме живе само мудраци. Стално је говорио пословице, а служио се и пасуљем којим је гађао оне који уче. Мени је један од занимљивијих ликова био и царев слуга Глигорије, који је често цару био тема, желео је да га скува, обеси као слово Т и још много тога, али учитељ од учитеља му је помогао да се спаси и да ожени девојку из његовог села познатог по мудрим људима. Када је цар научио слово Л, одлучио је да крене у лов на тетребе са својом поворком и учитељем, а онда су се изгубили у шуми. Било им је лакше када су пронашли напуштenu кулу у којој је учитељ учитеља давно живео, у њој је била библиотека пуна књига, али све књиге су биле празне, није остало ни словце. Управо ту је цар научио слово М и за то био награђен тако што је на поклон добио цветиће и лептириће. Овај део ми се свидео јер је моје омиљено место у школи баш библиотека, али у нашим књигама сва слова су и даље на месту. Трговац који је све време пљачкао цара, мислио је да се цар никад неће описменити па се превише опустио. У царству је гостовало путујуће позориште, а главни глумац те представе био је управо трговац, са све царевом круном на глави. Цар је решио да му се приближи, прерушен у чобанина, водећи козу са собом. Трговац му је поверовао, цар је успео да га надмудри а то је уједно и мој омиљени део када цар показује да ипак "УМ ЦАРУЈЕ", а како и он сам каже "ЦАР УМУЈЕ".

Цар, пошто се опаметио, решио је да учини још једно добро дело - да трговцу поштеди живот. Али ипак, није могао да прође кроз некажњено. Зато је његова казна била да у библиотеци у којој је Уш словождерка појела слова из књига, испише она слова која недостају. Од тог дана народ је звао цара "Азбучко први". Да ли вам је сада јасно зашто је Азбучко био потпуни "цар"? Било ми је још драже што је писац на овако занимљив начин, причајући истиниту причу о животу једног цара успео да докаже да је знање највеће богатство које можемо имати. Сигурна сам да ћу поруку ове књиге памтити заувек, а Азбучка ћу врло радо препоручити мојим другарима, јер ће се са њим дефинитивно добро забавити.